

[Gunnar Fog-Petersen.]

gerne i ret vide Kredse af Arbejdere og Arbejdsgivere, og for saa vidt er denne Fremgangsmaade ved at danne Skole. Den er et Udtryk for, at Organisationerne ikke selv magter den Opgave: at blive enige om Arbejdsgrundlaget, og at det, der er dem imellem, af Organisationerne og af hele Offentligheden ikke vurderes som saa væsentligt, at det er en Arbejdskamp værd. Dette er den Situation, der foreligger for os, som gentager sig, og som ogsaa vil gentage sig i Fremtiden, saafremt vi ikke kommer til at staa over for voldsomme Omvæltninger i vor Økonomi op- eller nedad. Hvis noget saadant skulde ske — og udelukket er det jo ikke —, er det muligt, at det gamle Kampmiddel, Strejke eller Lockout, atter vil kunne komme til Anvendelse, og da med det sikre Resultat, at hvis den økonomiske Omvæltning bringer Prisniveauet nedad, maa ogsaa Lønningerne gaa nedad, og hvis en voldsom Omvæltning bringer Prisniveauet opad, vil Lønningerne ogsaa gaa opad, og da vil man altsaa ved Strejke eller Lockout henholdsvis vinde eller tabe, alt efter som man følger eller modsætter sig en saadan økonomisk Omvæltning. Men saafremt den økonomiske Udvikling i vort Land kommer til at gaa nogenlunde jævnt, saa tror jeg, at det gamle Kampmiddel, Strejke eller Lockout, er ved at have udspillet sin Rolle. Det er ikke alene her i Landet, men overalt i Verden, vi ser, at enten forbydes det komplet, eller det forbydes i enkelte Tilfælde, eller det undgaaes paa anden Maade, som uegnet til at klare Vanskelighederne.

Nu har det Forslag, der foreligger for os her i Dag, Mæglingforslaget fra Forligsmanden, været Genstand for en ret indgaaende Kritik, navnlig fra det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe); men ogsaa det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange) havde Indvendinger derimod. Jeg tvivler ikke om, at et saadant Forslag altid vil kunne kritiseres, at der er en Del Enkeltheder deri, som man maaske ogsaa ved en indgaaende Drøftelse her kunde komme til Enighed om burde ændres. Men det er ikke den Opgave, der foreligger for os i Dag. Vi tager Forslaget, som det er, det er vi nødt til at gøre, og det Standpunkt, Oppositionen stiller sig paa, er i Realiteten det samme. Baade Venstres ærede Ordfører og den ærede Ordfører for de Konservative var begge meget ivrige for at understrege over for Offentligheden, at de vilde sandelig ikke Arbejdskamp paa de Uoverensstemmelser, der foreligger her, saa-

dan maatte man ikke opfatte dem. Nej, de vilde ogsaa undgaa Arbejdskampen, og det ved Rigsdagens Hjælp, fordi de var enige i Hovedsynspunktet: at det, der var Organisationerne imellem, ikke var en Arbejdskamp værd. Men de vil benytte den anden Fremgangsmaade, og det vil en Opposition jo som oftest — det er meget sjældent, at den ikke vil det. Jeg husker, at daværende Indenrigsminister Sigurd Berg i sin Tid skarpt bebrejdede os, som dengang var Opposition, at vi altid vilde have det paa den anden Maade, men det er naturligt, at en Opposition vil det.

Nu har Regeringen, som sammen med Flertallet i de to Ting skal tage Hovedansvaret, skønnet, at det var det rigtige at faa en hurtig Ende paa Sagen, eftersom det ikke drejede sig om væsentlige Ting, og da at tage Forligsmandens Forslag, saaledes som Regeringen ogsaa foreslog i Fjor. Naar det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange) henviser til Forhandlingerne her i Tinget i Fjor, har det ikke saa forfærdelig megen Interesse i denne Forbindelse; thi disse Forhandlinger blev netop ført for at opnaa Flertal i begge Rigsdagens Ting for Vedtagelse af en Ordning, der standsede Arbejdskonflikten. Men det er jo ikke nødvendigt i Aar at vise Oppositionen saa stort et Hensyn. Og hvis det ærede Medlem vil sige, at Det radikale Venstre jo er Tilhænger af tvungen Voldgift, og vi synes at være i den mærkelige Situation, at det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe) anbefaler tvungen Voldgift med den Motivering, at han er Modstander deraf, og at jeg altsaa skulde fraraade tvungen Voldgift med den Motivering, at jeg var Tilhænger deraf, vil jeg svare, at dette kun er tilsyneladende. Realiteten i Situationen er nemlig den, at det er den tvungne Voldgifts Tanke og Princip, der langsomt sejrer for Tiden, langsomt trænger igennem, Aar for Aar, Skridt for Skridt. Hvis man blot gør den formelle Forandring at betragte Forligsmanden som en Voldgiftsdommer i Stedet for som Forligsmand og saa give ham Myndighed til at vedtage gennem Rigsdagsbeslutninger, ja, saa er det i Realiteten det samme. Det, der da er imellem, er Formaliteter, og hvis man fulgte det ærede 10de Medlem for 2den Kreds og det ærede 5te Medlem for 4de Kreds, vilde det vise sig i Aar som i Fjor, at en saadan Voldgiftsdomstol, som de vilde nedsætte, i Hovedsagen maatte komme til samme Resultat, som foreligger for os i Dag; det vilde kun blive uvæsentlige og i Virkeligheden ligegyldige Ændringer, der kunde komme deri. Det, som det ærede